

1/2016

XEB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHRANIČNÍ POVÍDKY

Ian Tregillis

Co spatřil doktor Grigorjev

Alex Shvartsman

Hi-tech víly a patálie s Pandorou

Charles Stross

Blázinec

ČESKÉ POVÍDKY

Martin Gilar

Kosmické smetí

Vladimír Němec

Splátka

Alfred Barsch

Poutník

PUBLICISTIKA

Jason Sanford

Vzpomeňme si i na neznámé autory

Boris Hokr

Docházejí v továrně na sny sny?

Cena: 95 Kč – 4 eura

9

771804 660004

01

Michael Swanwick
Mongolský čaroděj

S.R.O.

Levně, rychle a kvalitně bez zbytečných časových nároků Vám poradíme se zavedením a zajistíme/udržíme certifikaci nejen následujících systémů jakosti :

Řízení kvality	dle ISO 9001
Enviromentální management	dle ISO 14001
Management BOZP	dle BS OHSAS 18001
Ochrana Informací ISMS	dle ISO 27001

*** * ***

Při certifikaci dlouhodobě spolupracujeme s United Registrar of Systems Czech, s.r.o., která je pod akreditací UKAS (United Kingdom Accreditation Service), což je garancí nezávislosti a odborné kompetence auditorů.

*** * ***

Pro naše klienty jsme schopni zajistit i provádění nezávislé revizní a inspekční činnosti, sledování měnící se legislativy (zejména ad OHSAS 18001 a ISO 14001) a zajištění rizik hospodářských a podnikatelských rizik.

*** * ***

**Předplatitelé časopisu XB - 1 mají automatickou slevu 10 % na služby QSJ s.r.o.
po celý rok 2016**

WWW.QSJ.CZ

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Michael Swanwick: Mongolský čaroděj	3
Ian Tregillis: Co spatřil doktor Grigorjev	9
Alex Shvartsman: Hi-tech víly a patálie s Pandorou	18
Charles Stross: Blázinec	22

Domácí SF

Martin Gilar: Kosmické smetí	35
Vladimír Němec: Splátka	54
Alfred Barsch: Poutník	57

Publicistika

Jaroslav Jiran: Výsledky soutěže Daidalos	51
Jaroslav Jiran: Rozhovor s Martinem Gilarem	52
Jason Sanford: Vzpomeňme si i na neznámé autory	63
Boris Hokr: Docházejí v továrně na sny sny?	64

Fantastická věda

Další porážka od počítače; Ztrácí Antarktida led?;	
Tajemný vetřelec v lidském břiše;	
Nejvzdálenější objekt sluneční soustavy; Všudypřítomný plast	62

Filmfaroniáda

<i>Filmové premiéry; Přeludy; Maggie; Šibenice;</i>	
<i>Poslední nás zachrání; Brána temnoty; Pověť; Klapka!</i>	67

Vivisektor

<i>Čtenáři čtenářům; Robert Jackson Bennett: Město schodů;</i>	
Blake Charlton: Čarotepec; Ian Tregillis: Hořká setba;	
Miroslav Žamboch, Tomáš Bartoš: Turbulentní vesmír;	
Petr Schink: Jak Ilové; Katarína Soyka: Cval kentaura;	
J. D. Rinehart: Koruna tří: Prokletý král;	
Sergej Lukjaněnko: Tance na sněhu;	
William R. Forstchen: Sloup do nebe;	
Kate A. Boormanová: Smrtná zima; Tomáš Dušek: Třetí vlna;	
<i>Wonder Woman: Krev; Nové knihy</i>	72

Šéfredaktor

Vlado Riša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSC 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 1. 2016

© Casopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Łukasz Matuszek

Stále jsme tady...

Ano, je to tak. Opět hluboce přemýšlím o úvodníku do prvního čísla ročníku. Co tedy přinesl minulý rok? V každém případě pátý plnohodnotný ročník našeho

časopisu. Nárůst čtenářské obce, což s sebou přináší nutnost doplňovat méně peněz z kapes majitelů. Navíc se tak blížíme kýženému okamžiku, kdy se konečně překulíme do zelených čísel.

Přešli jsme do jiné tiskárny, čímž jsme ušetřili další korunky.

Spuštění sympatizujícího spolku XB-1 fans, což by měla být významná zásobárna nás podporujících lidí, fotbalově řečeno „tvrdé jádro“. Vydali jsme, ve dvanactém čísle, fanzin, který by měl vycházet čtyřikrát do roka.

Nebudu vypočítávat dál, které číslo přineslo jaký bonbonek, ale potěšil nás kladný ohlas na „speciály“.

Podářilo se vydat v edici Kroniky karmínových kamenů knihu Lucky Lukačovičové. Ve stadiu dokončení je další kniha (předpokládané vydání únor, březen) a rukopis Jany Rečkové, coby dalšího dílu, je již v redakci a pracuje se na něm. Vloudily se i nějaké chybičky. Předávání účetnictví způsobilo zdržení výplat honorářů i platů redakce. Časové výkyvy v platbách některých distributorů nás také příliš nepotěšily, neboť se to nakonec projevilo i v proplácení honorářů a zpoždění plateb tiskárně.

Prostě nějaká skvrnka se, samozřejmě, našla, ale přesto mohu s hrdostí za celou redakci a spolupracovníky prohlásit:

Stále ještě jsme tady a doufám, že ještě dlouho budeme.

Díky vám všem a do nového roku přeju hlavně zdraví a také mnoho dobrého čtení, nejen v našem XBěčku.

Vlado Ríša

PS: Pokud jste slyšeli nějaké Jobovy zvěsti o mém chození, tak vězte, že to sice je pravda, ale jsa zcela nezničitelný (tedy alespoň prozatím) už jsem se z toho vyhrabal a jedu dál.

Zemřel Ing. Pavel Weigel
scifista, překladatel, spisovatel
(*26. 5. 1942 v Brně
+ 30. 11. 2015 v Praze)

Po dlouhé těžké nemoci zemřel 30. listopadu ve věku 73 let básník, spisovatel, ekolog Pavel Weigel, překladatel literatury faktu a science fiction.

V roce 1965 ukončil Vysokou školu chemicko-technologickou v Praze. V letech 1965 až 1970 pracoval jako technolog v SCHZ Lovosice. V letech 1972 až 1991 byl referentem ministerstva životního prostředí a pracoval též jako redaktor časopisu Ochrana ovzduší. Je spoluautorem dvou vynálezů. Od roku 1992 byl v invalidním důchodu.

Byl členem PEN klubu, Syndikátu novinářů, Obce překladatelů a Obce spisovatelů (tajemník), předseda Dozorčí rady DILIA a také Syndikátu autorů fantastiky. Působil v několika porotách (např. Hledáme dokonalé projekty či Magnesia Litera, Cena Karla Čapka Československého fandomu). V roce 1990 založil Společnost Stanislava Lema. V roce 2011 inicioval založení Ceny Miloslava Švandrlíka.

Těžiště jeho literární činnosti je především v překladech, kterých knižně publikoval více než sto. Překládal hlavně dětskou literaturu, literaturu faktu a science fiction, především z polštiny a ruštiny (Stanislaw Lem, Janusz Zajdel, Dorota Terakowska, Kir Bulychov, Sergej Lukjaněnko, Anatolij Karpov, Andrzej Pilipiuk a mnoho dalších). Vydal básnické sbírky *Laskání*, *Záznamník*, *Lemování*, *Meziteksty* a také sbírku *Porůznosti*, která obsahuje výběr z autorovy publicistiky. Byl též editorem několika sbírek SF povídek. Ve spolutvorbě napsal humoristickou knihu *Krhůtská kronika*.

Za svou práci obdržel mnoho ocenění, například přemii v rámci Ceny Josefa Jungmanna (Stanislav Lem: *Summa technologiae*), cenu Euroconu pro nejlepšího evropského překladatele science fiction, cenu Obce spisovatelů, cenu Miloslava Švandrlíka za *Krhůtskou kroniku*. Bude nám všem moc chybět.

Za XB-1 Vlado Ríša

Sci-fi klub ANDROMEDA Plzeň
vyhlašuje
27. ročník literární soutěže

O Stříbřitělesklý halmochron

Soutěžní podmínky:

Zaslané povídky musí být v žánru sci-fi. Upřednostňujeme zejména povídky na téma cestování časem.

Musí jít zásadně o dosud nepublikované povídky v českém nebo slovenském jazyce.

Rozsah povídky je omezen na 40 normostran (doporučený formát je řádkování 1,5, písmo Times New Roman, velikost písma 12, výchozí okraje 2 cm).

Každý autor může zaslat do soutěže maximálně tři povídky.

Soutěž je NEANONYMNÍ - tzn. příspěvky musí mít v hlavičce jméno autora či alias, pod kterým budou uváděny.

Texty musí být zaslané e-mailem nebo na CD/DVD, napsané v běžném textovém editoru (ve formátu *.doc, *.docx, *.txt apod.) nebo dodány ve dvou dokonale čitelných a oskenovatelných exemplářích. Texty dodané v elektronické podobě není nutné zasílat zároveň v papírové formě. Soubory by neměly obsahovat viry známého či neznámého původu.

NEZAPOMÍNEJTE UVÉST ZPÁTEČNÍ POŠTOVNÍ ADRESU!

Nevyžádané písemné příspěvky se nevracejí.

SFK ANDROMEDA si vyhrazuje právo na uveřejnění soutěžních povídek ve svém klubovém fanzinu.

Prosíme autory, kteří nesouhlasí se zveřejněním svého příspěvku na Internetu, nechť nás na to laskavě upozorní.

Uzávěrka soutěže je dne

30. dubna 2016

Vyhlášení výsledků proběhne během září 2016.

Soutěžní příspěvky zasílejte na adresu: endymion@email.cz, kde získáte i další informace.

Písemné práce zasílejte na adresu:

Petr Kaufner, Kralovická 41, 323 32 PLZEŇ.

Pořadatelé se zavazují, že osobní údaje účastníků soutěže neposkytnou žádné třetí osobě a využijí je pouze pro komunikaci s autory prací.

Mongolský čaroděj

(THE MONGOLIAN WIZARD)

Divocí gryfové, kteří proslavili celý kraj, se proháněli po obloze nad zasněženými vrcholky Rifejských hor, když Sir Toby – jako obvykle pozdě – dorazil na zámek Greiffenhorst. Konkláve už zasedalo třetí den a popravdě, nikdo si jeho nepřítomnosti ani nevšiml, dokud jeho kočár nezastavil na nádvoří. Pak se ovšem strhla taková mela – koně se vzpínali a divoce frkali, sloužící vykládali mosazí zdobené truhly a správce konferenčního centra křičel, až celý zrudl, když se pokoušel nosiče zavazadel nasměrovat do zadní části budovy –, že samotný příchod anglického lorda nevzbudil větší zájem.

Sir Toby vysoukal z kočáru své mohutné břicho a široce se usmál, jako by ho hostitelé vřele vítali. V jedné ruce při tom držel klec s kotlíkovým dráčkem pro případ, že by snad urychleně potřeboval zahřát nohy, vystoupil z vozu, došlápl na zledovatělou dlažbu.

A už letěl.

Kapitán Franz-Karl Ritter si vyšel se svým vlkem Gerim ven, aby si v zimním chladu vychutnal viržinko. Zrovna se klepáním pokusil uhasit luciferku, když uviděl, jak se na něj řítí ohromná lidská masa.

Srazili se. Ritterovi doutník vylétl z úst, opsal ve vzduchu dokonalou kouřovou křivku a samotný kapitán zůstal, napůl omráčený, ležet na zemi. Vzápětí mu na nohy pomohl tentýž muž, který ho předtím smetl.

Ritter měl stěží čas s uspokojením zaznamenat, že Geri sice ježil srst a cenil zuby, ale – přesně v souladu s výcvikem – nezaútočil. Potom sir Toby plácl Rittera do zad tak tvrdě, že ho málem zase srazil na zem. „Velmi galantní, mladý muži! Díky, že jste ztlumil můj pád. Nejspíš v tom nebyl úmysl, ale v mém věku už člověk na dobrý skutek nehledí tak skepticky.“ Podal Ritterovi ruku. „Tobias Gracchus Willoughby-Quirke k vašim službám. Narozen v Británii – což jste jistě poznal na první pohled –, leč nyní potulný mág na volné noze. A vy jste...?“

„Kapitänleutnant Franz-Karl Ritter. Vlkodlačí sbor. Mám zde na starosti bezpečnost.“ Potřásl si rukama.

„Výborně, výborně! Můžete mým lidem pomoci s přípravou představení. Tak si zajistíte ideální místo, abyste mohl všechno pečlivě sledovat.“ Sir Toby se otočil, zahlédl nějakého známého, vesele mu zaburácel na pozdrav a zamířil dovnitř. Hned za ním pochodovali čtyři sloužící a na ramenou nesli cestovní kufr, stejně vážný, jako by nesli na pohřbu rakev.

Ritter jim chvatně zastoupil cestu, varovně zvedl prst a rozkázal: „Stát.“ Potom se rozběhl za tím anglickým maniakem.

Ve dveřích ho však zvednutou rukou zastavil markrabě von und zu Venusberg. „Nech je jít, synovče,“ nařídil. „Sir Toby musí mít svoje divadelko.“ Mávl na sloužící, že mohou dovnitř. „Můžete to nachystat v kulečnickovém salonku,“ oznámil jim. „Po schodech nahoru, chodbou vpravo, třetí dveře nalevo.“ Potom se vrátil k Ritterovi. „Něco takového jsi ještě neviděl. Myslí, že tě to pobaví.“

„Neměl bych...?“

Markrabě povytáhl obočí a našpulil rty, což mu mělo patrně

propůjčit moudrý výraz. „Tohle je největší sešlost evropských čarodějů za víc než deset let a já musel hodně tahat za nitky, abych tě sem dostal. Můžeš tady poznat spoustu lidí a navázat důležité kontakty. Tvoje rodiče by nepotěšilo, kdybys takovou příležitost promarnil jen proto, aby sis mohl hrát na vojáka.“

„Jistě ne, strýci.“

Když došli do kulečnickového salonku, hosté se tam už scházeli, a na rozdíl od toho, co na nádvoří tvrdil sir Toby, jeho sluhové nepotřebovali s přípravami nijak pomáhat. Opatrně postavili kufr na kulečnickový stůl a na jedné straně jej otevřeli. Uvnitř se skrývala řada malých, dobře vybavených místností, jaké byste obvykle našli v dětském domečku pro panenky, pokud by ono dítě mělo bohaté rodiče a zálibu ve vojenských objektech. Byly tam ubikace důstojníků, kasárna s jednoduchými palandami pro mužstvo, dvě oddělené jídelny, společenské místnosti a kuchyně s maličkými vyblýskanými měděnými hrnci a pánvemi.

Z kufru vypochoďovala četa maličkých, maximálně pěticentimetrových mušketyrů.

Miniaturní dudáci zaduli na dudy a maličké bubny zavířily. Sloužící téměř bez povšimnutí zavřeli kufr a odnesli ho pryč, zatímco vojáčky utvořili na zeleném sukně dokonalý dvojřad.

„Oddíle, pó-zor!“ zavelel sir Toby.

Vojáci strnuli v pozoru.

„Pro účel této ukázky budou moji muži pálit prachem bez samotné střely,“ poznamenal sir Toby. „Z bezpečnostních důvodů, abyste rozuměli.“ Potom vyštěkl: „První řada – připravit k nabíjení!“

Vojáci v přední linii si opřeli pušky pažbami o zem. Vytáhli patrony s prachem, ukousli vršek, nasypali trochu prachu na pánvičku a zbytek do hlavně. Potom vytáhli nabíjčky, nacpali do hlavně papírovou ucpávku a utemovali ji, načež nabíjčky vrátili zpět do držáků pod hlavněmi. Celé to provedli v dokonalém souladu.

„Druhá řada, připravit k nabíjení! První řada, namířit! Pal!“

Ritter fascinovaně sledoval, jak zadní řada mušketyrů nabíjí a přední s třesnutím náraz vypálila.

„Nabíjení a střelba se skládá celkem z deseti kroků, ale v boji s ohledem na efektivitu postačí rozkazy, které jsem vydal. Teď moji muži předvedou ukázkou boje ve formaci. Druhá řada, vpřed a – pal!“

Mušketýři v zadní linii prošli mezerami v první řadě, přiložili pušky k líci a vypálili. Za nimi zatím původní první řada nabíjela.

„Britští vojáci mohou běžně vystřelit třikrát za minutu,“ vykládal sir Toby. „V této formaci to znamená jedna rána každých deset vteřin. Vskutku působivé! Díky tomu, že pálí rychle za sebou, místo aby stříleli současně, mohou moji muži vytvořit palebnou clonu a zároveň postupovat přes bojiště. Teď se podíváme, co se stane, když vytvoříme třířadovou formaci. Povšimněte si, že...“

Ritter se přistihl, že fascinovaně zírá na vynález sira Tobyho.

S těmi vojáčky na hraní mohl vojenský teoretik s minimálními náklady a nulovým nebezpečím pro skutečné vojáky navrhnout a vyzkoušet zcela nové bojové formace. Přímo před sebou měl počátek skutečné vojenské vědy – jejíž poznatky je možné testovat, ověřovat a reprodukovat. Napadlo ho, jestli si sir Toby vůbec uvědomuje, jaký má jeho vynález potenciál. Tohle mohlo modernizovat způsob vedení války, odstartovat novou, efektivnější éru!

Rittera vytrhl ze snění zdvořilý potlesk, který signalizoval konec představení. Sir Toby zářil, jako by ho publikum odměnilo vskutku bouřlivým aplausem. „Díky! Díky! To, co jste právě viděli, byl jen takový nevinný trik! Teď však přichází pravý *pièce de résistance*!“ Na jeho pokyn si jeden sloužící s vážnou tváří klekl a stříbrným klínkem vypáčil podlahovou lištu. Miniaturní vojáci si mezitím hodili pušky a veškeré střelecké vybavení na záda a na provazech tenkých jako nitě se spouštěli z kulečnickového stolu na zem. Na orientálním koberci se znovu sešikovali. „Když se mě lidé ptají, proč jsem na všech velkých dvorech Evropy vítáný jako málokdo, vždy odpovím: Protože po ukázce pořadových cvičení pošlu své muže do hlubin hostitelova domu, aby tam vystopovali a pozabíjeli všechny myši, krysy a vůbec všechnu havěť. Pro tento dar hostiteli, chcete-li, mě všichni bez výjimky tak milují.“

Sir Toby kývl na vojáčky a rozkázal: „Trubte k útoku.“

Maličký trubač přiložil trubku k ústům a vyloudil zvuk tak slabý a vzdálený, že zněl jako rohy z Elflandu. Vojáčky s radostným pokřikem vyrazili k táflování a zmizeli.

Ritterovi spadla čelist. Podařilo se mu zůstat v klidu, dokud ze salonku neodešli téměř všichni hosté, a teprve potom se polohlasem obrátil ke svému strýci: „Všiml sis, kolik přesně poslal sir Toby vojáků na ten lov?“

„Ne, jistěže ne. Pochybuji, že by to někdo spočítal.“

„Přesně to mám na mysli! A jelikož to nikdo nespočítal, kdo může mít jistotu, že ze zdi potom vyleze stejný počet vojáků, jako jich tam napochodovalo?“

Do hlasu markraběte se vloudil pobavený tón. „Chceš naznačit, že je sir Toby *špeh*?“

„Jenom říkám, že bychom si na takovou možnost měli dávat pozor.“

„Pojď se mnou ven.“

Ritter doprovodil strýce na balkon. Markrabě se oběma rukama chytil zábradlí a zahleděl se do dálky. „Přemýšlel někdy o tom, čím to je, že se schopností pracovat s magií vyznačuje téměř výhradně šlechta?“

„Vždycky jsem předpokládal, že právě magickým schopnostem vděčí za své společenské postavení.“

„Možná. Ano, tak to alespoň prezentujeme. Ale klidně to mohlo skončit opačně – kdyby místo úcty a obdivu hleděla chátka na magii se strachem a odporem. Potom by z nás byla zbídačená, pronásledovaná menšina – bez výcviku, bez schopností rozvíjet své nadání, odsouzená k pomalému vyhynutí. Občas si říkám, jestli by to tak nebylo lepší.“

„Strýci!“

„Vidíš ten suchý strom ve svahu na druhé straně údolí?“ Ritter ho viděl, i když vypadal spíš jako hnědá šmouha v dálce. „Pozorně se dívej. Počítej v duchu do tří.“

Ritter mu vyhověl. Jedna... dvě...

Na *tři* strom vzplál.

„Působivé, říkáš si možná. Kanon by dokázal totéž! Ale protože jsem se narodil s jistými vlohami a moji rodiče trvali na tom, že je budu dlouhé roky rozvíjet, byla mi svěřena jistá zodpovědnost za osud mého národa.“

Ritter přikývl a přemýšlel, kam tím míří.

Potom se strýc obrátil k horám zády. „Magie je dosti chabý zdroj moci. Musíš se naučit vynikat v politice, má-li náš rod přežít. Většině velkých rodů to dnes nedochází, proto jim také vládnou zabeďnenci, kteří dokážou nanejvýš vést bezvýznamné války a hádat se s ostatními čaroději. Všichni jsou slabí jako zředěné mléko! A sir Toby je z nich ze všech nejhorší. Když byl mladý, někteří předpovídali, že se jednoho dne stane jedním z největších čarodějů na kontinentu. A co se vším tím potenciálem udělal? Nic. Akorát si hraje na vojáčky!“

„Chápu,“ kývl Ritter. V duchu však pochyboval. Jak chytré byly ty mechanické hračky sira Tobyho? Mohl se dívat jejich očima a naslouchat jejich ušima? Sir Toby nakonec nemusel být takový hlupák, jakého ze sebe dělal.

Věděl, že nemá cenu strýci cokoli povídat. Ale neuškodí na to nezapomínat.

* * *

Větší či menší skupinky vyjednávaly vesměs za zavřenými dveřmi a Ritter na tato jednání neměl přístup. Ale soudě podle neformálních rozhovorů, které vyslechl, se nezdálo, že by se v zamčených a střežených salonech dojednalo něco zásadního.

„Už mám po krk řečí o Mongolském čaroději!“ rozčílila se večer na koktejlové party madam de Lafontaine. „Proč se toho strašáka tak bojíme? Před pěti lety o něm nikdo nikdy neslyšel.“

„Ovšem teď ovládá celé Rusko,“ utrousil hrabě Gasiewski. „Vám to nepřijde znepokojivé?“

„Rusko může dobýt každý. Klidně i já. Ale chtěla bych vidět, jak by ten přivandrovalec pokořil Francii.“

„To já také, pokud by moje země neležela mezi ním a vámi.“

Francouzka přešla rýpnutí bez povšimnutí. „Mimoto, jak by mohl vládnout byt jen desetinou schopností, které jsou mu připisovány? Trvalo by staletí, než by je rozvinul.“

„Někdo říká, že je starý tisíc let,“ ozval se švédský generál Tino Järvenpää. „Podle jiných je nesmrtelný. Poté, co jsem se s jeho jednotkami utkal v Karélii, jsem ochoten věřit čemukoliv a nemám chuť ho znovu vyprovokovat.“

Ritter stál po boku svého strýce a zdvořile naslouchal, když náhodou zalétl pohledem na druhý konec sálu, kde sir Toby dlouze rozebíral pořadová cvičení. Vtom Angličan poodstoupil od hloučku diskutujících, kteří se patrně odchýlili od jeho oblíbeného tématu – a zmizel.

Ritter zamrkal.

Ale právě v tu chvíli mu markrabě stiskl paži a poznamenal: „Madam de Lafontaine je vskutku pozoruhodná žena, že?“ To byla samozřejmě pravda. Polovinu mužů v sále to k ní táhlo jako vosy ke zralé meruňce.

„Je krásná jako jaro.“ Proč by k sobě někdo přitahoval pozornost neotesanou konverzací a potom doslova zmizel? Protože by chtěl, aby si všichni pamatovali, že tam byl ještě dlouho poté, co se vytratil. Takové jednání mohlo mít jistě nevinné důvody, ale kromě dostaveníčka s vdanou ženou nedokázal Ritter

na žádné přijít. A sir Toby mu zrovna nepřipadal jako náruživý milovník žen.

„Táhne jí na šedesát,“ pokračoval markrabě.

„Co?“

„Její silnou stránkou je šarm a slabinou marnivost. A tak ji využívá k tomu, aby vypadala stále mladě. Politicky zanedbatelná figura, ale nadaná v budoáru.“

„To mluvíš z vlastní zkušenosti?“ Ritter by se býval rád vypravil za sirem Tobym, aby zjistil, co má ten lotr za lubem. Ale věděl, že by mu to strýc nedovolil.

„Z mnoha zkušeností. Jednou jsme spolu strávili týden v Terstu, kdy... No, myslím, že by stálo za to oživit naši známost.“ Důvěrně na Rittera mrkl. „Sleduj a uč se, jak zkušený muž jedná s takovou ženou.“ Madam de Lafontaine zrovna vytáhla z drahokamy vykládaného psaníčka cigaretu. Markrabě k ní přistoupil, že jí připálí plamínkem na špičce ukazováku. „Má drahá Gabrielle!“ zadeklamoval. „Nesmírně mě těší, že vás opět vidím.“

Tvář madam de Lafontaine ztuhla. Potom se k němu otočila zády.

Někdo zalapal po dechu. Jeden dva gentlemani si zakryli ústa kapesníkem, aby zamaskovali nezadržitelný smích. Sálem se rozběhla šeptanda, když ti, kteří incident viděli, zasvěcovali ty, kteří jej propásli: že markrabě von und zu Venusberg dostal košem. Panebože, vždyť ona ho okázale ignorovala. A na veřejnosti.

Markrabě zlostí zrudl, otočil se na patě a utekl ze sálu.

* * *

Hned, jak se jeho mentor vytratil, zamířil se svým vlkem k východu z velkého sálu i Ritter. Tu a tam se zastavil, aby si vyměnil pár zdvořilostních frází (protože nezůstal zcela nepoznamenan strýcovými radami) s významnými hosty, s nimiž se předtím seznámil. Ve vestibulu vklouzl do Geriho mysli a zkušeně potlačil vlkův přirozený odpor vůči takovému vpádu. Potom si představil sira Tobyho. Vlkova mysl si okamžitě připomněla pach, složený z lidského potu, dýmkového tabáku, tmavého piva, italské usně, střelného prachu a indického inkoustu. *Sleduj, rozkázal Ritter. Najdi.*

Vlk v čele, Ritter těsně za ním, téměř nehluchně prošli veřejnými prostory konferenčního centra a ponořili se do spleti úzkých chodeb určených pro služebnictvo. Když si to Geri namířil do kuchyně, Ritter se zasmál a trhl mentálním vodítkem. „Ne, ne, ty hladově. Nechci vědět, jaký poprask by ztropil šéf-kuchař, kdybych do jeho hájemství vpustil masožravce, jako jsi ty!“ Pochyboval, že by si sir Toby odskočil pro něco k snědku, když se recepce hemžila sloužícími s podnosy plnými jednohubek. Takže tamtudy musel jenom projít. *Trpělivost*, říkal si v duchu Ritter. Potom vlka vyvedl ven bočním vchodem a společně obešli budovu k zadním dveřím kuchyně.

Tam Geri znovu zachytil pachovou stopu a vedl je dál kolem konferenčního centra. Po chvíli objevili velká vrata a za nimi schody do sklepa. Voják, kterého tam Ritter postavil na stráž, mu zasalutoval.

„Nešel před chvílí někdo do suterénu?“

„Ne, pane!“

„Víš to jistě?“

„Ano, pane!“

Díky vlkovým smyslům cítil Ritter nezaměnitelný pach sira Tobyho, který před pouhými pár minutami sešel po schodech dolů. Beze slova se vydal za ním.

Ve skladišti vládla naprostá tma. Ale Ritter se neobtěžoval škrtnat sirkou, raději se spolehl na noční vidění svého vlka. Labyrintem chodeb pokradmu sledovali Angličanovu stopu, až nakonec ve tmě uviděli světlo svíčky a následně i korpulentní postavu sira Tobyho. Zuřivě šoupal zavazadla na policích z jedné strany na druhou.

Ritter zakašlal, aby na sebe upozornil.

Sir Toby se prudce otočil, ruku se svíčkou zvedl do výšky a druhou rukou současně zajel do kapsy kabátu. Když však zjistil, že má před sebou Rittera, vytáhl ruku prázdnou.

„Kapitáne Rittre!“ zvolal. „Strašně rád vás vidím.“ V jeho hlase nebylo najednou ani stopy po tom žoviálním kašparovi, do něhož se předtím stylizoval.

„Doufám, že je tomu tak,“ prohlásil Ritter. „Protože mě znepokojuje, že jsem vás zastihl za tak podezřelých okolností, sire Toby. Povězte mi, co přesně tady děláte, pane... a nezkoušejte na mě použít ten svůj trik se zmizením. Smysly mého vlka nejsou tak omezené jako ty lidské.“ Držel Geriho mentální vodítko lehkou rukou, připraven ho vypustit při první známce agrese.

Sir Toby však zůstal v klidu. „Hledám svoje muže. Čtyřicet jich napochodovalo do táflování a žádný se dosud nevrátil. Tady se v temnotě odehrálo něco hrozného, obávám se, že to byl masakr.“

„Masakr... vojáčků?“

„Nejsou to žádné hračky,“ opáčil sir Toby ponuře, „ale živé, myslící bytosti jako vy nebo já. Ti, které jste viděl, jsou žoldnéři z nedávno objeveného ostrova v Tichém oceánu. Měli...“ Sir Toby se odmlčel. „Pomohlo by mi, kdybych věděl, kolik jste se toho už dovítí.“

„Vím, že jste ve značně podezřelé situaci a jsem si v podstatě jistý, že jste špión – čí, to zatím nevím. Chtěl bych vás upozornit, že diplomatická imunita, které požíváte nahoře, vás tady dole, kde nejsou žádní svědkové, neochrání.“

„Jste tvrdý a podezřívavý muž, kapitáne, a já bych si přál, aby pro mě takových, jako jste vy, pracovalo alespoň deset. Ano, jsem špión – ve službách Jeho Královské Výsosti Oberona VII., a ano, rozmístil jsem po budově své agenty, aby zjistili postoje přítomných vlivných osobností. Váš národ stejně jako ten můj si uvědomuje, že Mongolský čaroděj představuje nebezpečí, takže je navýsost moudré usilovat o spojení hlavních vládnoucích evropských rodů. Nemám v úmyslu se omlouvat za činy, na nichž není nic k omlouvání.“

Geritě zavrčel. Aniž by spustil oči z anglického špeha, sledoval Ritter vlkovy myšlenky. Potom poznamenal: „Zdá se, že vaše historka je přinejmenším částečně pravdivá. Můj společník zachytil pach malých mrtvol – mnoha mrtvol – o dvě místnosti dál.“

* * *

Když sir Toby uviděl na podlaze poházená tělíčka, rozběhl se k nim, klekl si a snažil se najít nějaké známky života. „Mrtví, všichni jsou mrtví!“ zasténal. „Ale nikde nevidím žádné rány. Co mohlo napáchat takové hrůzy?“

Rittera zatím dovedl odporný puch k rozbité bedně a v jejích troskách našel něco, co vypadalo jako zmoklá mršina kohouta omotaného mrtvou zmijí. Dloubl do té věci špičkou boty, a potom zapálil sirku, aby si ji lépe prohlédl. Ztuhla mu krev v žilách.

Byl to bazilišek.

„Našel jsem příčinu toho masakru,“ ohlásil Angličanovi. „Mrtvou, díkybohu.“

Sir Toby si přinesl svíčku. „Potvora je provrtaná kulkami. Než je dostal jed té bestie, stačili ji moji muži zabít.“ Utřel si slzu z oka. Potom: „Bazilišek je pouštní tvor. Jak se pro všechno na světě ocitl tady?“

„Pustili ho ven. Z nějakého důvodu rozbili tu bednu a našli ho uvnitř.“ Ritter začal bednu, latku po látce, rozebírat. Vnitřek byl v podstatě prázdný – coby sloužila jako dočasné útočiště baziliška jakožto strážce –, ale uprostřed ležela menší krabice, asi metr na metr, z týkového dřeva. Byla bohatě zdobená geometrickými vzory a stylizovanými plameny. Kapitán zvedl víko a ven se vyvalila vůně skořice, smilky a myrhy. Uvnitř leželo na sušených bylinkách cosi hladkého, zlatého a oválného.

Ve tmě to zářilo.

Sir Toby zezadu Rittera popadl a odtáhl ho od té věci pryč. „Nedotýkejte se toho!“ vykřikl. „Je to tisíckrát nebezpečnější než bazilišek.“

„Co je to?“ zeptal se užaslý Ritter.

„Vejce fénixe.“

* * *

Účastníkům konference se pochopitelně vůbec nezamlouvalo, když se dověděli, že se mají evakuovat. Ale Ritter znal svoje pravomoci a hodlal je využít. Jednoho muže nechal tlouct na poplachový gong a zbytek vyslal do zámku, aby jej místnost po místnosti vyprázdnili. „Nebojte se zastřelit kohokoliv, kdo vás neuposlechne,“ rozkázal jim. Věděl, že voják s podobnými rozkazy se bude chovat tak, aby k tak drastickým opatřením nemusel sáhnout. Správci zámku nařídil: „Ať štolbové zapráhnou koně a vyvezou na nádvoří všechny kočáry. Šlechtici a čarodějové pojedou pochopitelně jako první, ale chci, aby odsud do půlnoci odjeli všichni do posledního sluhu.“

„Ale kam mají jet?“ zajímal se správce.

Ritter střelil pohledem po siru Tobym. „Vesnice na úpatí hor by měla být dostatečně daleko,“ odpověděl čaroděj.

„Pošlete je do Plattergartenu. Až tam dorazíme, seženeme jim nějaké ubytování. Nikdo nebude čekat na zavazadla a nevezme si s sebou víc, než kolik bez potíží unese. Až vám dojdou kočáry, posílejte lidi dolů pěšky. Moji vojáci půjdou jako poslední a garantuji vám, že nebudou jednat v rukavičkách s nikým, kdo by tady chtěl zůstat.“ Přiřítel se k nim rozrušený šlechtic. „Ano, strýci?“

„Co je to za šílenost? Chceš si znepřátelit polovinu čarodějů na kontinentu?“

„Lepší, když mě budou nenávidět, než aby umřeli.“ Ritter pokynul jednomu ze svých mužů a ten hned vystoupil z řady. „Doprovodí markraběte ke kočáru a dohlédni na to, že odjede jako první.“

Když markrabě s eskortou zamířil k bráně, Ritter se polo-

hlasně zeptal: „Myslíte, že se nám je podaří všechny dostat do bezpečí?“

„Někdo sem to vejce fénixe propašoval a ten někdo musel být jeden z čarodějů. Ať to byl kdokoliv, musí se těšit značné důvěře Mongolského čaroděje. Není to nikdo, koho by se s lehkým srdcem zbavil. Ale všichni delegáti jsou prozatím zde. To mi spolu s tradicí, podle níž se fénix rodí vždy za úsvitu, zaručuje, že času máme ještě víc než dost.“

„Tak dobře,“ prohlásil Ritter. „Zdá se, že všechno běží, jak má. Tak se podíváme, jestli se nám podaří chytit toho sabotéra.“

* * *

Stmívalo se, když do údolí vyrazil první kočár. Ritter stál ve strážním domku u brány a díval se, jak kolem něj projíždí strýc s tváří zachmuřenou a bledou jako duch. „Doufám, že jsem se zrovna nenechal vydědit,“ poznamenal, přestože ho ta možnost ani v nejmenším netrápila. Byl přesvědčený, že se schyluje k válce, a za války se pro vojáka práce vždycky najde.

„Já zase doufám, že váš chlupatý přítel je tak dobrý, jak tvrdíte.“ Sir Toby stál vedle něj, ruce vražené v kapsách, a mračil se. Šosy kabátu mu v mírném větru pleskaly o nohy.

„Skořice, smilka a myrha mají skutečně výrazné vůně. Geri tu kombinaci za uplynulé tři dny ucítil už několikrát, ale já ji považoval jen za závan parfému některé z dam. Náš sabotér má stopy toho koření na rukou a neví o tom. Vyčmůcháme ho, nemějte strach.“

Jeden po druhém zastavovaly kočáry u brány, načež se vykolébaly z brány zámku Greiffenhorst a zmizely ve tmě. Ritter podupával a foukal si na ruce, aby se trochu zahřál. Čas od času se objevila spojka a přinesla zprávy, nebo žádost o instrukce. Ale Geri, přestože poslušně očichal všechny vozy, nic neobjevil.

Až když u nich zastavil kočár madam de Lafontaine, vlk v duchu zavyl tak hlasitě, až Rittera téměř překvapilo, že lady nic neslyšela. „Kdybyste laskavě vystoupila z kočáru, má paní,“ požádal ji. „Je to jen formalita.“

Rozzářila se. „Celý ten cirkus jen proto, abyste se mohl se mnou seznámit?“ pronesla madam de Lafontaine pobaveným tónem. Koketně mu přitom namířila vějíř na prsa.

Geri s vyčeněnými tesáky skočil bez varování. Ritter se okamžitě ponořil do vlkovy mysli, splynul s jeho identitou a v podstatě se stal vlkem, aby ho ovládl. Ale než se mu to podařilo, z konce vějíře se zakouřilo. Ritterem projela mučivá bolest, když se kulka zaryla Gerimu do mozku.

Vlk sice okamžitě zemřel nebo umíral, ale setrvačností letěl dál a srazil madam de Lafontaine na zem. Ritter se chytil za hlavu a také se svezl k zemi.

Vleže mohl poté jen sledovat, jak sir Toby přistoupil s pistolí v ruce k ležící ženě. Oči se jí rozšířily úlekem, když na ni namířil.

Potom sir Toby vystřelil.

Rázem se vzhled madam de Lafontaine změnil. Krásná mladá Francouzka zmizela, ale nenahradila ji její starší verze, nýbrž stejně mladá žena s krátkými černými vlasy a ostrými rysy – čarodějka schopná měnit svůj zjev podobně jako madam de Lafontaine, ovšem ve službách jiného pána. Z vějíře se současně stala pistole.